

Tanker. I samme Øjeblik, Per havde set Inger, var det bleven ham klart, at han var forelsket i hende, og dette gjorde hans Væsen indesluttet, næsten lidt barskt. Inger paa sin Side tænkte over noget, som Hofjægermesterinden havde talt om under Kørslen hertil, nemlig, at Hr. Sidenius havde været i saa daarligt Humør de sidste Dage, og at denne nedtrykte Sindsstemning uden Tvivl stod i Forbindelse med hans ulyksalige Forlovelse. Hun havde et Par Gange under Frokosten set over paa ham, og hun syntes ogsaa nok, at han saa daarlig ud. — Det gjorde hende i Grunden ondt for ham. Hun kunde ikke tænke sig noget forfærdeligere end at være bunden til En, man ikke holdt af og maaske ikke engang respekterede.

„Mon der ikke skulde være lidt friskere Luft derude paa Marken?“ spurgte Per og standsede ved en Laage i Havegærdet, der vendte ud til det Fri. „Der er saa trykkende under Træerne idag. Fluerne herinde generer Dem ogsaa, kan jeg se.“

Det sidste var nu rigtigt nok, og Inger gjorde heller ingen Indvendinger. Hun havde opgivet Hofjægermesterinden, ja hun tænkte i Grunden ikke mere paa hende. Desuden: der var noget i den verdensmandsmæssig kolde Høflighed, hvormed Per aabnede Laagen for hende og traadte til Side, som hun ikke modstod.

De kom ud paa en lille Græsmark, der skraaned ned imod Engene. Det var begyndt at blæse lidt op. Der dansede en Støvhvirvel frem og tilbage ude paa Landevejen. Skyerne havde spredt sig, men Luften var endnu tung af Varme.

„Er De ikke bleven træt?“ spurgte Per. „Vil De ikke sætte Dem? Græsset er ganske tørt. Og her lufter det da lidt.“